

Arrest

nr. 194 766 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2017 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig uit het dorp Sardarapat maar woonde voornamelijk in Erevan. Uw familie kent reeds meer dan tien jaar problemen met generaal (en ondertussen eveneens parlamentslid) M. G. (...) en diens entourage. Het begon toen ze in 2006 de fabriek van uw vader in Metsamor van hem afnamen. Uw broer L. (...) en uw vader probeerden tevergeefs een vergoeding te bekomen en bescherming te verkrijgen van de bevoegde autoriteiten. Uw broer L. M. (...) (O.V. (...)) werd met de dood bedreigd en ontvluchtte Armenië in 2009. Hij kwam naar België waar hij op 27/11/2009 samen met zijn vrouw P. M. (...) (O.V. (...)) asiel aanvraag. U werd hierna

door de entourage van M. (...) onder druk gezet opdat u hen zou vertellen waar L. (...) verbleef. Uw vader werd door hen voor enkele dagen ontvoerd. U werd tweemaal zwaar in elkaar geslagen waarna u diende gehospitaliseerd te worden. Er waren nog andere minder ernstige incidenten waarbij u door hen geïdoleerd werd. Op 19/03/2013 ontvluchtte u uw land van herkomst en kwam u naar België waar u op 29/03/2013 uw eerste asielaanvraag indiende. U werd op 21/05/2013 gehoord voor het CGVS. In het kader van uw vertrek georganiseerd door de Internationale Organisatie voor Migratie hebt u op 30/07/2013 afstand gedaan van uw asielaanvraag en keerde u op 16/08/2013 terug naar uw land van herkomst. Uw vrouw stond op het punt te bevallen en in de vijf maanden dat u hier verbleef had uw familie geen problemen meer gekend.

Enkele maanden na uw terugkeer naar Armenië kwam u handlangers van G. (...) tegen. Ze vroegen u waar uw broer L. (...) was en waar u naartoe was gegaan. In januari 2014 dreigden ze uw stallen met dieren in Sardarapat in brand te steken en uw auto te beschadigen. In december 2014 vernam u van uw grootmoeder dat de stallen waren afgebrand. U ging er heen en diende bij de politie een klacht in tegen G. (...) en zijn handlangers. Toen de agenten hoorden wie u van de brandstichting beschuldigde stuurden ze u weg en zeiden ze dat u zelf uw problemen diende op te lossen. Op 09/05/2015 werd uw wagen beschadigd. U diende in de wijk Schengavit van Erevan klacht in bij de politie zonder dat u meldde wie u dacht dat de daders waren. Tien dagen later kwamen 's avonds handlangers van G. (...) bij u langs. Ze bedreigden u en eisten dat u uw klacht zou intrekken. De volgende dag voerden ze u naar het politiekantoor waar u de klacht introk. Op 12/08/2015 werd u ontvoerd door drie mannen. U werd geslagen en verloor het bewustzijn. U werd wakker in een kamer. U werd geslagen en uitgescholden. Ze vroegen u waar L. (...) zich schuil hield. U kon toen de medicatie voor een aandoening aan uw nieren niet nemen en werd heel ziek. Na vijf dagen werd u vrijgelaten. Uw ouders brachten u onmiddellijk naar het medische centrum Arakir waar u dezelfde dag nog werd geopereerd. Enkele dagen hierna werd u uit het hospitaal ontslagen. Sindsdien dacht u er terug aan uw land van herkomst te verlaten. U regelde de nodige documenten en op 19/12/2015 reisde u legaal met het vliegtuig van Erevan via Griekenland naar België waar u op 23/12/2015 uw tweede asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw internationaal paspoort, rijbewijs, militair boekje, een attest dd. 13/12/2012 van de politie, een hospitalisatieattest dd. 18/12/2012, en een medisch attest dd. 22/09/2015.

Uit het administratief dossier van uw broer L. (...) werd een kopie van de volgende door hem voorgelegde documenten m.b.t. jullie problemen aan uw administratief dossier toegevoegd: attesten die aantonen dat uw vader van 1990 tot 2006 de directeur was van een lampenfabriek, dat uw broer er van 1997 tot 2000 heeft gewerkt, en dat uw broer sinds 2000 zelfstandig is, een hospitalisatie attest dd. 17/03/2008 van de dochter van L. (...), twee medische attesten dd. 12/11/2009 en dd. 29/05/2009 van uw broer, een attest dd. 20/04/2011 van de politie op uw naam, een medische attest dd. 27/04/2011 op uw naam, en een proces-verbaal en een politieattest dd. 17/03/2011 op de naam van uw vader.

In het kader van de eerste asielaanvraag van uw broer L. M. (...) (O.V. (...)) nam het CGVS op 21/05/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zijn beroep hiertegen bij de RVV werd op 30/11/2010 verworpen. Op 20/05/2011 diende uw broer een tweede asiel aanvraag in. Op 29/11/2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zijn beroep hiertegen bij de RVV werd op 24/02/2012 afgesloten nadat een afstand van geding werd vastgesteld.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw familie geïdoleerd werden door handlangers van generaal M. G. (...). Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen dienen er echter ernstige tegenstrijdigheden te worden vastgesteld waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

Zo is het merkwaardig dat u stelt (CGVS II p. 5-6) dat u niet weet n.a.v. welke incidenten uw broer L. (...) klacht probeerde in te dienen bij de politie. U stelt hieromtrent dat er verschillende incidenten waren, dat het al bijna tien jaar geleden is, dat u zich er toen niet mee bezig hield omdat u student was, en dat L. (...) er met u niet wil over spreken. Echter, tijdens uw eerste gehoor (CGVS I p. 8, 11) had u verklaard dat toen jullie informatie kregen dat G. (...) ontslagen was en zijn macht was verminderd, uw broer L. (...) dacht gebruik te maken van de gelegenheid om hem in 2009 opnieuw te proberen contacteren, dat hij toen werd aangevallen en gehospitaliseerd diende te worden, en dat hij na zijn ontslag uit het ziekenhuis klacht indiende bij de politie maar toen ze er te horen kregen dat het over de generaal ging ze zeiden dat ze niets konden doen. Gelet op deze gedetailleerde verklaringen afgelegd vier jaar terug tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS blijkt dat u toen weldegelijk op de hoogte was van deze poging van uw broer om klacht in te dienen. Er mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u de essentie van de omstandigheden waarna uw broer toen een klacht probeerde in te dienen zou kunnen herhalen tijdens uw tweede gehoor. De vaststelling dat u nu totaal onwetend bent over de omstandigheden van deze klacht van uw broer maakt dat uw relaas niet doorleefd overkomt en

ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan. Voorts valt uw bewering (CGVS II p. 11) dat toen G. (...) in 2006 de fabriek van uw vader had afgenomen, uw vader geen klacht probeerde in te dienen, helemaal niet te rijmen met de verklaring van uw broer (CGVS L. (...) I p. 7) die stelde dat hij toen samen met jullie vader naar de regionale politie van Armavir trok om er klacht in te dienen. Aangezien uit de verklaringen van uw broer blijkt (CGVS L. (...) I p. 7, 9-10) dat hij tweemaal, m.n. bij aanvang van jullie problemen in 2006 en kort voor zijn vlucht in 2009 (i.e. de twee hierboven vermelde pogingen), beroep deed op de politie kan er verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Bij confrontatie stelt u (CGVS II p. 12) dat het de problemen waren van uw broer en niet van u. Deze motivering kan niet worden weerhouden. Aangezien jullie dezelfde problemen kenden en u zelf enkele keren beroep heeft gedaan op de autoriteiten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u weet zou hebben welke pogingen uw familieleden ondernamen om bescherming te krijgen.

Het is voorts merkwaardig dat toen u voor de eerste maal verklaringen aflegde over de problemen van uw familie stelde (DVZ I dd. 29/03/2013 vragenlijst pt. 3.5) dat G. (...) de familiezaak in 2008 heeft in beslag genomen. dit terwijl u later (CGVS I dd. 22/04/2013 p. 9) net zoals uw broer L. (...) (CGVS L. (...) I p. 3) aangaf dat dit in 2006 gebeurde. Bij confrontatie stelt u (CGVS I p. 14) niet te weten waarom u aanvankelijk 2008 zei, dat u zich misschien vergist heeft, dat u tijdens het eerste interview niet zo gedetailleerd werd bevraagd, dat u misschien de vraag niet had begrepen, en dat u zich misschien heeft vergist omdat het eerste gehoor doorging de dag na uw aankomst. Deze motivering weet niet te overtuigen. Nergens uit deze vragenlijst blijkt dat u een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke u uw asielmotieven diende uiteen te zetten en werd u bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden uw asielaars zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd, zodat het bezwaarlijk aannemelijk is dat het hier een vergissing betreft omdat u de vraag verkeerd had begrepen. Het gegeven dat u kort na uw aankomst in België uw relaas diende te vertellen bij de DVZ biedt evenmin een verklaring als zou u zich vergist hebben wat betreft een kernelement van uw relaas, nl. de aanvang van de problemen van uw familie, hetgeen toch geen detail betreft.

Uit uw verklaringen afgelegd voor het CGVS (CGVS II p. 5 & 7) blijkt ook dat voor uw stal met dieren in december 2014 in brand werd gestoken, u tweemaal de handlangers van G. (...) heeft ontmoet: nl. een eerste maal in november of december 2013 zonder dat er geweld werd gebruikt en een tweede maal in januari 2014 toen u door hen werd bedreigd inzake brandstichting van uw stallen en schade toebrengen aan uw wagen. M.b.t. de brandstichting van uw stallen in december 2014 verklaart u dat dit sinds uw terugkeer naar Armenië in augustus 2013 het eerste geval van agressie/geweld tegen u was. Uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ (DVZ Verklaring 2de AA pt. 15) blijkt echter dat de eerste vorm van geweld tegen u sinds uw terugkeer naar Armenië plaatsvond in de zomer van 2014 toen u door de mannen geslagen werd nabij uw appartementsblok. Bij confrontatie stelt u (CGVS II p. 13-14) dat u voor het incident van augustus 2015 (i.e. uw ontvoering) niet eerder was geslagen maar dat er misschien werd getrokken en geduwd. Deze motivering weet niet te overtuigen. Voor het CGVS gaf u immers duidelijk aan dat er voor de brandstichting van uw stallen geen geweld tegen u werd gebruikt, en stelde u zelfs dat u hen in de periode tussen de bedreiging in januari 2014 en de brandstichting in december 2014 niet meer heeft ontmoet, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw verklaring bij de DVZ omtrent een incident in de zomer van 2014 toen u door mannen werd geslagen.

Gevraagd naar de reden waarom deze handlangers van G. (...) uw broer L. (...) zochten stelt u (CGVS II p. 5) dat ze hem wilden vermoorden, dat L. (...) u nog steeds niet heeft verteld wat er concreet is gebeurd en waarom ze wraak willen, dat u dus niet weet of dat het is omdat L. (...) naar de politie is gestapt, of dat hij misschien tijdens een gevecht iemand van hen heeft verwond, of dat hij misschien op ze heeft gevloekt hetgeen in uw land ook een reden kan zijn om iemand te vermoorden. U geeft meerdere malen voor het CGVS te kennen (CGVS II p. 5 & 10 & 13) dat de handlangers van G. (...) u niet concreet zeiden waarom ze uw broer wilden vinden. Uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ (DVZ Verklaring 2de AA pt. 15) blijkt echter dat ze wilden weten waar uw broer was opdat hij de klachten die hij in het verleden tegen hen had ingediend, zou intrekken. Bij confrontatie (CGVS II p. 13) bleef u bij de versie die u gaf voor het CGVS en antwoordde u ontkennend op de uitdrukkelijke vraag of uw belagers iets concreet zeiden over de klachten van je broer, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw eerdere verklaring afgelegd bij de DVZ.

Voorts blijkt uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ (DVZ Verklaring 2de AA pt. 15) dat toen eind december 2014 uw stal in brand werd gestoken en u tevergeefs naar de politie was gegaan, u hierna verhuisde om veilig te zijn. Voor het CGVS verklaart u echter (CGVS II p. 2 & 11) dat u eens verhuisde omdat het appartement geschikter was en eens omdat de prijs goedkoper was, zonder dat u verwijst naar de problemen die u toen kende met de handlangers van G. (...). U verklaart wel dat uw ouders na uw vertrek zijn verhuisd omdat ze door handlangers van G. (...) werden bevraagd over u. Redelijkerwijze mag verwacht worden dat indien u in de periode dat u was teruggekeerd naar Erevan er verhuisde uit veiligheidsoverwegingen u bij bevraging hieromtrent spontaan melding van zou maken in

plaats van aan te geven dat dit louter uit praktische overwegingen gebeurde, zonder meer. Ook deze vaststelling ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook komen uw verklaringen weinig doorleefd over en lijkt het eerder of u zich door studie een verhaal probeert eigen te maken. Zo stelt u aanvankelijk (CGVS II p. 4) bij aanvang van uw relaas wat gebeurde nadat u klacht had ingediend bij de politie omwille van de beschadiging aan uw wagen: "10d later, het was 's avonds tegen 10 à 11h, ik was op weg naar huis van m'n werk, ik ging binnen en werd langs achter geslagen, op m'n hoofd, het waren 2 mannen die naar L. (...) vroegen,... Correctie zegt az, ik bedoelde dat er op de deur werd geklopt niet op mij. ?? Ze, die 2 mannen vroegen dat ik naar buiten zou gaan om me enkele vragen te stellen, ik ging naar beneden, ze waren dezelfde personen die me bedreigden, ze eisten dat ik de volgende ochtend naar de politie zou gaan en m'n klacht zou intrekken." Uit uw verdere bevraging blijkt (CGVS II p. 9) dat er n.a.v. deze voorvallen, i.e. 2 mannen die eisten dat u de klacht zou intrekken en u de volgende dag naar het politiebureau voerden om de klacht in te trekken, geen geweld werd gebruikt. Het is bijzonder merkwaardig en helemaal niet geloofwaardig dat u bij het spontaan vertellen van de problemen die u toen kende omwille van uw tweede klacht aanvankelijk expliciet meldt dat u toen fysiek werd belaagd, dat u 'op uw hoofd werd geslagen', indien dit niet het geval zou zijn. Dit kan bezwaarlijk aan een loutere vergissing worden toegeschreven, temeer daar aangezien uit uw verklaringen afgeleid voor het CGVS blijkt dat u sinds uw terugkeer naar Armenië 'slechts' tijdens één incident fysiek werd mishandeld, nl. tijdens uw ontvoering in augustus 2015. Ook deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw internationaal paspoort, rijbewijs, en militair boekje, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

De attesten die aantonen dat uw vader van 1990 tot 2006 de directeur was van een lampenfabriek, dat uw broer er van 1997 tot 2000 heeft gewerkt, tonen aan dat uw vader tot 2006 eigenaar was van een fabriek waar u heeft gewerkt, maar leveren het informatie als zou deze fabriek onrechtmatig van uw vader zou zijn afgenomen in 2006.

Het attest dat uw broer L. (...) sinds 2000 zelfstandig is en het hospitalisatie attest dd. 17/03/2008 van zijn dochter bevat informatie die niet wordt betwist.

De twee medische attesten dd. 29/05/2009 en dd. 12/11/2009 van uw broer en het medisch attest dd. 22/09/2015 op uw naam worden evenmin betwist maar leveren geen informatie over de door hen beweerde omstandigheden dat u en uw broer medische verzorging nodig hadden. De medische attesten dd. 27/04/2011 en dd. 18/12/2012 op uw naam vermelden dat u werd aangevallen is gebaseerd op uw verklaringen en heeft aldus geen objectieve bewijswaarde.

De attesten dd. 20/04/2011 en dd. 13/12/2012 van de politie op uw naam vermelden dat de politie werd gecontacteerd door het hospitaal waarna u door de politie werd ondervraagd en verklaarde dat u was aangevallen door onbekenden die wilden weten waar uw broer L. (...) is. Het proces-verbaal en het politieattest dd. 17/03/2011 op de naam van uw vader vermeldt dat uw vader met geweld werd ontvoerd en dat hij twee dagen werd vastgehouden en ondervraagd over de verblijfplaats van zijn zoon L. (...). Wat deze twee laatste documenten betreft moet worden vastgesteld dat het hier faxen betreft waardoor het onmogelijk is de authenticiteit ervan na te gaan en bijgevolg de bewijswaarde van deze documenten op ernstige wijze beperkt. Er dient ook te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Evenzo moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Armenië makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben. Dit wordt bijvoorbeeld bevestigd door de vaststelling dat op het politieattest dd. 13/12/2012 geen officiële stempel is geplaatst terwijl op het andere door u voorgelegde politieattest dd. 20/04/2011 dit wel zo is. Dergelijk vormgebrek maakt dat deze documenten onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden en er geen bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en naar artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De omzettingstermijn van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Inzake de opgeworpen schending van artikel 16 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

De schending van voormelde richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier voormeld artikel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. X; RvS 8 januari 2007, nr. X). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. X), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige

schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij stelt dat de rechten van verdediging zijn geschonden nu zowel het gehoorverslag d.d. 22 april 2013 als de vragenlijst d.d. 29 maart 2013 die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet in het administratief dossier bevonden dat werd overgemaakt aan haar raadsman, stelt de Raad vast dat deze documenten zich bevinden in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 22, map 1ste asielaanvraag). Voor zover deze documenten inderdaad niet werden overgemaakt door verwerende partij aan de raadsman van verzoekende partij – in het administratief dossier bevindt zich e-mailverkeer waaruit blijkt dat verwerende partij op vraag van de raadsman van verzoekende partij verschillende stukken uit het administratief dossier heeft overgemaakt doch is het niet duidelijk om welke stukken het precies gaat – wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij en haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de vreemdelingenwet gebruik konden maken van hun inzage-recht en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij benadrukt dat er sinds de oorspronkelijke gebeurtenissen van 2006 veel tijd verlopen is, dat zij meermaals aangevallen is en dat zij lijdt aan een zware nierinsufficiëntie, hetgeen een invloed heeft op haar geheugen en op haar capaciteit om details over deze gebeurtenissen te geven, temeer daar zij op dat moment niet rechtstreeks betrokken was, is de Raad van oordeel dat deze uitleg geenszins kan overtuigen en niet van aard is de gebrekkige kennis van verzoekende partij over de pogingen van haar familieleden om bescherming te krijgen te verklaren. Immers, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekende partij weet zou hebben van welke pogingen haar familieleden ondernamen om bescherming te krijgen nu zij dezelfde problemen kenden en verzoekende partij zelf enkele keren beroep heeft gedaan op de autoriteiten, dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten. Waar verzoekende partij zinspeelt op geheugenproblemen, stelt de Raad voorts vast dat geen enkel medisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. De gebrekkige verklaringen van verzoekende partij over de pogingen van haar familieleden om bescherming te krijgen kunnen hierdoor dan ook niet verklaard worden.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij stelt dat er wat betreft de vaststelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar eerste asielaanvraag verklaard zou hebben dat G. de familiezaak in 2008 in beslag heeft genomen, terwijl zij later tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag net zoals haar broer L. aangaf dat dit in 2006 gebeurde, sprake kan zijn van “een materiaalfout” daar het “*zinloos (zou) zijn dat de eiser zou hebben verklaard dat hun familiezaak in 2008 in beslag werd genomen, terwijl hij documenten bezit die duidelijk aantonen dat dit in 2006 gebeurde*”, meent de Raad dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar eerste asielaanvraag foutief

zouden zijn neergeschreven en dat verkeerdelijk genoteerd werd dat zij verklaarde dat hun familiezaak in 2008 in beslag werd genomen. Immers werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Armeens, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 22, map 1ste asielaanvraag, vragenlijst CGVS). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 22 april 2013 verklaarde zij bovendien dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was. Het gegeven dat verzoekende partij eerst verklaart dat hun familiezaak in 2008 in beslag werd genomen, om dan weer later te stellen dat dit in 2006 gebeurde, ondergraaft wel degelijk verder de geloofwaardigheid van de beweerde problemen.

2.2.8.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 26 april 2017 verklaart dat de brandstichting van haar stallen in december 2014 sinds haar terugkeer naar Armenië in augustus 2013 het eerste geval van agressie/geweld tegen haar was, terwijl uit haar verklaringen afgeleid bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de eerste vorm van geweld tegen haar sinds haar terugkeer naar Armenië plaatsvond in de zomer van 2014 toen zij door de mannen geslagen werd nabij haar appartementsblok, bevestigt verzoekende partij dat zij inderdaad reeds in de zomer van 2014 een incident heeft gekend, doch was dit niet vergelijkbaar met dit van 2015. Verzoekende partij stelt dat zij door haar medische problemen zich vergist heeft en vergeten is dit incident te vermelden.

2.2.8.2. De Raad herhaalt evenwel vooreerst dat door verzoekende partij geen enkel medisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat zij omwille van haar medische problemen niet in staat is coherente en consistente verklaringen af te leggen. Het is geenszins aannemelijk dat zij zou vergeten dit incident te vermelden, nu dit immers de eerste vorm van geweld was die tegen haar plaatsvond sinds haar terugkeer naar Armenië en zij tijdens dit incident door de mannen geslagen werd nabij haar appartementsblok. Redelijkerwijs kan worden verwacht dat dergelijke gebeurtenis in het geheugen van verzoekende partij gegrift zou staan en dat zij hiervan spontaan melding zou maken.

2.2.9.1. Inzake de bemerking van verwerende partij dat verzoekende partij voor het CGVS meerdere malen te kennen gaf dat de handlangers van G. haar niet concreet zeiden waarom ze haar broer wilden vinden, terwijl uit haar verklaringen afgeleid bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter blijkt dat ze wilden weten waar haar broer was opdat hij de klachten die hij in het verleden tegen hen had ingediend zou intrekken, herhaalt verzoekende partij dat de handlangers van G. haar niet concreet zeiden waarom ze haar broer wilden vinden en stelt zij dat het slechts een vermoeden was van haar dat dit was opdat haar broer L. zijn klachten zou intrekken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd zij evenwel gevraagd de feiten kort samen te vatten, waardoor zij dan ook niet duidelijk heeft kunnen maken dat dit slechts een vermoeden betrof en dat de handlangers haar dit niet concreet gezegd hebben.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 februari 2017 uitdrukkelijk aangaf dat toen zij in de zomer van 2014 geslagen werd door de handlangers van G. deze mannen wilden weten waar haar broer was en wilden dat hij de klachten die hij in het verleden ingediend had tegen hen introk (administratief dossier, stuk 15, verklaring meervoudige aanvraag, pt. 15). Dat dit slechts een vermoeden van verzoekende partij betreft blijkt nergens uit en evenmin kan het betoog van verzoekende partij aanvaard worden dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet zou hebben gehad om dit te nuanceren. Immers blijkt nergens uit dat haar bij de vraag naar de nieuwe elementen waarop zij haar meervoudige asielaanvraag steunt een tijdslimiet werd opgelegd. Het verweer van verzoekende partij kan dan ook geenszins overtuigen en haar inconsistente verklaringen in verband met de reden waarom ze haar broer wilden vinden ondergraven verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij, in verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van het relaas bijkomend ondermijnd wordt door de vaststelling dat uit de verklaringen van verzoekende partij afgeleid bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 februari 2017 blijkt dat toen eind december 2014 haar stal in brand werd gestoken en zij tevergeefs naar de politie was gegaan, zij hierna verhuisde om veilig te zijn, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 26 april 2017 verklaarde dat zij eens verhuisde omdat het appartement geschikter was en eens omdat de prijs goedkoper was, zonder dat zij verwijst naar de problemen die zij toen kende met de handlangers van G., aangeeft dat zij een eerste keer binnen hetzelfde appartementsblok verhuisd was omdat het appartement geschikter is en dat enkel haar laatste verhuizing verbonden is met de veiligheidsproblemen en bedreigingen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij met deze bemerking op geen enkele manier verklaart waarom zij dan tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, gevraagd naar de redenen van hun verhuizingen – zij gaf aan tweemaal verhuisd te zijn – op geen enkel

moment aangeeft dat zij ook eens verhuisde omwille van veiligheidsoverwegingen en slechts praktische overwegingen aankaarte. Verwerende partij motiveert in dit verband terecht dat redelijkerwijze verwacht mag worden dat indien verzoekende partij in de periode dat zij was teruggekeerd naar Erevan er verhuisde uit veiligheidsoverwegingen zij bij bevraging hieromtrent spontaan melding van zou maken in plaats van aan te geven dat dit louter uit praktische overwegingen gebeurde, zonder meer.

2.2.11.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaringen weinig doorleefd overkomen en dat het eerder lijkt of zij zich door studie een verhaal probeert eigen te maken, waarbij verwezen wordt naar haar verklaring in verband met wat gebeurde nadat zij klacht had ingediend bij de politie omwille van de beschadiging aan haar wagen dat zij langs achter geslagen werd op haar hoofd en de daaropvolgende correctie dat zij bedoelde dat er op de deur werd geklopt en niet op haar, en hierover opgemerkt wordt dat het bijzonder merkwaardig en helemaal niet geloofwaardig is dat verzoekende partij bij het spontaan vertellen van de problemen die zij toen kende omwille van haar tweede klacht aanvankelijk expliciet meldt dat zij toen fysiek werd belaagd, dat zij 'op haar hoofd werd geslagen', indien dit niet het geval zou zijn, voert verzoekende partij aan dat uit de nota's van haar raadsman (bijlage 4 van het verzoekschrift) geenszins blijkt dat zij verklaard zou hebben dat zij op haar hoofd geslagen werd. Wel heeft de tolk rechtstreeks verbeterd dat in die zin 'slaan' betekende 'op de deur slaan'. Verzoekende partij stelt dat zij duidelijk wilde maken dat zij niet bedoelde dat zij geslagen werd. Immers was zij zich bewust van het feit dat het werkwoord 'slaan' twee betekenissen kan hebben, zo blijkt ook uit de verschillende vertalingen van het door haar gebruikte werkwoord wanneer ingegeven in een vertaalmachine (bijlage 3 van het verzoekschrift).

2.2.11.2. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat, daar waar verzoekende partij verwijst naar de nota's van haar raadsman,

het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door een onpartijdige ambtenaar is opgesteld en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt. Het is dan ook volkomen normaal dat bij betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling aan deze verklaringen de voorkeur wordt gegeven boven de notities van de raadsman van de betrokkene (RvS 4 maart 2008, nr. 180.432). Verzoekende partij toont niet aan dat de vastgestelde bevindingen geen steun vinden in het administratief dossier. De Raad wijst erop dat de oorspronkelijke verklaringen van verzoekende partij als volgt staan genoteerd in het gehoorverslag: "*ik ging binnen en werd langs achter geslagen, op m'n hoofd (...)*" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 26/04/2017, p. 4). Gelet op de uitdrukkelijke toevoeging "*op m'n hoofd*", kan bezwaarlijk aanvaard worden dat verzoekende partij 'slaan' bedoeld zou hebben in de zin van 'kloppen op de deur'. De vaststelling dat verzoekende partij bij het spontaan vertellen van de problemen die zij kende omwille van haar tweede klacht aanvankelijk expliciet aangaf dat zij fysiek werd belaagd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.12.1. Ten slotte betoogt verzoekende partij nog dat het medisch attest d.d. 18 december 2012 en het medisch attest d.d. 22 september 2015 wel degelijk haar asielrelaas ondersteunen. Verzoekende partij wijst erop dat het medisch attest d.d. 22 september 2015 aantoonde dat zij in een zeer zware toestand werd opgenomen in het ziekenhuis, hetgeen overeenkomt met haar verklaringen dat zij meerdere dagen geen medicijnen voor haar aandoening kon nemen, waardoor haar gezondheidstoestand verslechterde. Daarnaast stelt verzoekende partij dat het feit dat het medisch attest d.d. 18 december 2012 gedeeltelijk gebaseerd is op haar verklaringen niet betekent dat het document geen bewijswaarde kan hebben. Verzoekende partij meent dat het attest een aanwijzing vormt die samen met de andere documenten geanalyseerd moet worden.

2.2.12.2. De Raad is evenwel, samen met verwerende partij, van oordeel dat deze medische attesten, en de overige door verzoekende partij bijgebrachte documenten, niet volstaan om de door haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst aan te tonen.

Er dient vooreerst op te worden gewezen dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Wat betreft het medisch attest d.d. 22 september 2015 op naam van verzoekende partij wordt door verwerende partij terecht vastgesteld dat dit attest geen informatie levert over de door haar beweerde omstandigheden waardoor zij medische verzorging nodig had. Dat verzoekende partij "*in zware toestand*" was bij haar opname in het ziekenhuis, zoals in het medisch attest wordt gesteld, zegt niets over de door verzoekende partij beweerde omstandigheden waardoor zij medische verzorging nodig had.

Wat betreft het medisch attest d.d. 18 december 2012 op naam van verzoekende partij, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat de vermelding in het attest dat verzoekende partij werd aangevallen slechts gebaseerd is op haar eigen verklaringen en aldus geen objectieve bewijswaarde heeft.

2.2.13. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraagstukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaanvraagstuk van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaanvraagstuk van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraagstuk van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat asielaanvraagstuk teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraagstuk, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 26 april 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT